

Arrest

nr.148 778 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2015 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 juni 2015 (13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking 24 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekers die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, dienen op 6 januari 2006 een asielaanvraag in.

Op 10 januari 2006 weigert de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aan de verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen. Op 13 januari 2006 dienen de verzoekers een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tegen voormelde weigeringsbeslissing van 10 januari 2006. Op 24 april 2006 weigert de commissaris-generaal eveneens de vluchtelingenstatus aan de verzoekers.

Op 29 mei 2006 dienen de verzoekers tegen de beslissing van 24 april 2006 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State die bij arrest met nr. 199.100 van 18 december 2009 het beroep verwerpt.

Op 16 juli 2007 dienen de verzoekers een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 mei 2008 verklaart de gemachtigde van de minister voor Migratie- en Asielbeleid voormelde aanvraag van 16 juli 2007 onontvankelijk en levert aan de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Op 30 maart 2009 dienen de verzoekers een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag wordt onvankelijk verklaard bij beslissing van 7 oktober 2009.

Op 7 september 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van 30 maart 2009 ongegrond. Er wordt aan de verzoekers eveneens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 oktober 2012 dienen de verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing van 7 september 2012. Bij 's Raads arrest met nr. 95 237 van 16 januari 2013 wordt in dit beroep de afstand van het geding vastgesteld nadat de ongegrondheidsbeslissing van 7 september 2012 alsook de bijhorende bevelen om het grondgebied te verlaten door het bevoegde bestuur werden ingetrokken.

Op 20 november 2012 verklaart de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw ongegrond. Tevens worden bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan de verzoekers.

Tegen voormelde beslissingen, dit zijn de ongegrondheidsbeslissing van 20 november 2012 en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 november 2012, dienen de verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die op 13 maart 2013 de genoemde beslissingen vernietigt bij arrest met nr. 98 719.

Op 15 mei 2013 verklaart de gemachtigde verzoekers' aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nogmaals ongegrond en wordt op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekers dienden op 10 juli 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde ongegrondheidsbeslissing en bevel. Bij arrest nr. 128.269 van 27 augustus 2014 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissingen.

Op 15 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond en nam hij tevens een nieuwe beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 april 2015 dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde ongegrondheidsbeslissing en bevel van 15 oktober 2014. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 170.744.

Op 29 april 2015 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging inmiddels om de ongegrondheidsbeslissing én het bevel in te trekken.

Op 4 mei 2015 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond en nam tevens een nieuwe beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 juni 2015 dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 173.566.

Door middel van huidige procedure vorderen verzoekers bij voorlopige maatregelen de behandeling van voormelde beroepsprocedure.

Op 22 juni 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waartegen verzoeker op een beroep hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Ook deze zaak wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: D.

voornaam: Z.

[...]

nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden. Hij is niet in het bezit van een geldige inreisstempel.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 10/01/2006, 20/05/2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 60/01/2006 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van de DVZ op 10/01/2006. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 26bis van 10/01/2006) werd rechtstreeks op 10/01/2006 betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij het CGVS ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 27/04/2006.

Betrokkene heeft op 26/07/2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27.05.2008. Deze beslissing is op 22.06.2015 aan betrokkene betekend

Betrokkene heeft op 31/03/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 04/05/2015. Deze beslissing is op 20/05/2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart een familieleden (zoon, schoondochter, kleinkinderen) te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Servië.”

1.3. De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw:

naam: D.

voornaam: M.

[...]

nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden. Zij is niet in het bezit van ene geldige inreisstempel.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 10/01/2006, 20/05/2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 60/01/2006 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van de DVZ op 10/01/2006. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 26bis van 10/01/2006) werd rechtstreeks op 10/01/2006 betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij het CGVS ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 27/04/2006.

Betrokkene heeft op 26/07/2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27.05.2008. Deze beslissing is op 22.06.2015 aan betrokkene betekend

Betrokkene heeft op 31/03/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 04/05/2015. Deze beslissing is op 20/05/2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart een familieleden (zoon, schoondochter, kleinkinderen) te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Servië."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De interpretatie van deze voorwaarde

2.1.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hoger vermeld bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

.De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.1.2. *In casu* zijn verzoekers van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Zij maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De hoogdringendheid wordt door verwerende partij niet betwist.

2.1.3. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

2.2.2. De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

2.2.3. Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.4. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 en 13 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) gegeven aanwijzingen.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het Hof oordeelde echter evenzeer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

2.2.4.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekers stellen dat zij op gedocumenteerde wijze aantoonen dat er voor hen in hun land van herkomst geen efficiënte behandeling mogelijk, laat staan toegankelijk is. Verzoekers stellen voorts:

“Het beroep zoals hangend voor de RvV onder rolnummer RvV 173.566 is manifest gegrond en dient andermaal te leiden tot verbreking van de bestreden ongegrondheidsbeslissing van 4 mei 2015 én tot de vernietiging van de hieraan gekoppelde BGV's (cfr. eerdere arresten nr. 98.719 van 13 maart 2013 en nr. 128.269 van 27 augustus 2014).

N.a.v. deze verbreking zullen verzoekers terug – retroactief – in legaal verblijf zijn en zal hen terug een Attest van Immatriculatie moeten worden teruggegeven in afwachting van een nieuwe – correcte – beoordeling ten gronde inzake hun sinds 31 maart 2009 hangend verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9ter Vw.

Minstens het onderdeel met argumentatie inzake onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de nodige medische zorg voor verzoekers in Servië met het daaraan gekoppeld gevaar op schending van artikel 3 EVRM, zoals ontwikkeld in het hangend beroep ter griffie gekend onder rolnr. RvV 173.566, is integraal ook relevant en van toepassing bij onderhavig verzoek tot schorsing van de bevelen zoals betekend op 20 mei 2015.

Immers, alwaar per weigeringsbeslissingen van 7 september 2012 en 20 november 2012 nog werd voorgehouden door verweerder dat “uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoeningen niet een directe bedreiging betekenen voor het leven van betrokkene” terwijl hieruit “met vastheid kan worden gesteld dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst” is het zo dat sinds de op 21 juni 2013 ter kennis gestelde (3de) weigeringsbeslissing nu toch eindelijk correct wordt geoordeeld dat de aandoeningen van verzoekers kunnen “beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt (...)” (zie onder punt ‘conclusie’ van arts-adviseur VAN DOREN).

Conform art. 35 van het Handvest van de Grondrechten van de EU heeft eenieder recht op tot de noodzakelijke medische verzorging, waarbij een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid dient te worden gewaarborgd.

Conform artikel 19, lid 2 van het Handvest mag niemand worden verwijderd of uitgezet aan een staat waarin een ernstig risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling (wat het geval is bij gebreke aan beschikbare en toegankelijke medische behandeling t.a.v. een persoon lijdend aan een

aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Bijgevolg dringt zich een manifest nauwkeurig en ernstig zorgvuldig onderzoek van de beschikbaarheid én toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgverlening in het land van herkomst van verzoekers zich op.

Het is o.a. op dit punt dat de beslissing tot ongegrond verklaren van het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen zoals ter kennis gesteld op 20 mei 2015 ten stelligste faalt.

Terwijl de arts-adviseur van verweerder verder zelf dient te beamen dat verzoekers geen recht zullen hebben op een werkloosheidsuitkering in geval van terugleiding naar Servië en slechts recht rechthebbend zullen zijn op een uitkering van slechts 53,50 EUR (5.254 RSD), is het duidelijk dat verzoekers als Roma in Servië geen deugdelijke toegang kunnen hebben tot welkdanige mogelijk beschikbare levensnoodzakelijke medicatie, aldus nog los van het gebrek aan beschikbaarheid (zie infra) zoals evenmin aangetoond door verweerder.

Verweerder kan bezwaarlijk de discriminatie van Roma in de publieke medische gezondheidszorg afdoende weerleggen middels een loutere verwijzing in het advies van de arts-adviseur naar een vooruitgangrapport van de EU van 2009. Immers is verweerder reeds in kennis gebracht van de recentere verslagen zoals reeds voorgelegd door verzoekers in de procedure a quo voor de RvV (rolnummer RvV 132.369), op heden voorgelegd onder de stukken 6 t.e.m. 9 in het hangend dossier onder rolnummer RvV 173.566).

Dit betreft rapporten en verslagen van augustus 2011 (stuk 6 in dossier RvV 173.566 – specifiek omtrent gebrek aan toegang tot gezondheidszorg in Servië voor Roma minderheden), juni 2013 (stuk 7 in dossier RvV 173.566 – Roma health rights), juni 2015 (stuk 8 in dossier RvV 173.566 – thesis omtrent de discriminatie van Roma in Servië, waarvan punt 9 over gebrek aan beschikbare en toegankelijke gezondheidszorg gaat) alsook oktober 2014 (stuk 9 in dossier RvV 173.566 – european roma rights centre), allen ruimschoots recenter dan dit ene door verweerder gehanteerde EU-verslag van 2009. Evenzoveel de verwijzing naar een verslag van de US Department of State van 2008 is irrelevante oude koek in vergelijking met de specifieke en veel recentere verslagen inzake discriminatie van Roma in de gezondheidszorg in Servië zoals voorgelegd door verzoekers (en zoals reeds in het bezit van verweerder n.a.v. de procedure a quo).

Verweerder stelt enkel en alleenlijk op grond van een EU Progress Report van 14.10.2009 (voetnoot 9 in het advies van de arts-adviseur van 30 april 2015) en het US 2008 Country Report van 25.02.2009 (voetnoot 10 in het advies van de arts-adviseur van 30 april 2015) dat de medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zouden zijn voor Roma in Servië.

Een meest recente, gemotiveerde, masterproef voor de Universiteit van Freiburg van juni 2015 verduidelijkt :

“Roma cannot achieve full primary health care in health centers, and availability of secondary and tertiary health care does not correspond to health conditions of Roma citizens who live in poor socio-economic conditions and are at risk of chronic and other diseases.

The mortality rate among Roma is significantly higher compared to the rest of the population. Similarly, Roma population has a life expectancy of more than ten years below the one of the general population.

(...)

Even though the health system has been attempting to make health facilities more accessible, there are still many challenges, such as higher numbers of Roma with reported chronic illnesses, and almost no benefit from public healthcare. To put things differently, the access to health services is constrained by a variety of factors, including the lack of personal documentation, language barriers, cultural insensitivity among healthcare professionals regarding the specific characteristics of health issues in Roma population, as well as discriminatory attitudes and practices.”

(stuk 8 in de procedure ter griffie gekend onder rolnr. RvV 173.566 – tevens algemeen consulteerbaar op: http://www.freiburger-forum.net/wordpress/wp-content/uploads/2015/05/Tijana_Joksic_Roma_Discrimination-1.pdf)

Daar komt nog bij dat de blote bewering van verweerder inzake vermeende 'gratis medische zorgverstrekking' – zelfs indien dit door een lijst van het Servisch Ministerie van Gezondheid zou worden gestaafd (quod non) – wordt doorprikt door zeer recente en gezaghebbende bronnen. Zo stelt een wetenschappelijke universitaire studie van 18 augustus 2011 :

"Serbia has proclaimed access to healthcare as a human right. In a context wherein the Roma population are disadvantaged, the aim of this study was to assess whether the Roma population are able to effectively access primary care services, and if not, what barriers prevent them from doing so.

(...)

Availability of health services is not an issue that disproportionately affects the Roma; however the geographical accessibility and affordability are substantive issues that disproportionately affect the Roma population.

(...)

The Roma should be assisted in applying for personal documentation, the geographical accessibility of clinics needs to be addressed, and the costs of healthcare visits and medications should be reviewed."

Een recente studie van de Open Society Foundations stelt inzake de kost van medicijnen zoals aangetekend t.a.v. Roma in Servië :

"Extortion:

Even though health care is constitutionally guaranteed and must be freely provided to insured persons and those eligibly exempt from insurance requirements, the reality in all three focus countries is that patients inevitably make – and doctors expect – informal payments for health care services. Because most members of Roma communities are poor, they are often unable to provide such payment and, consequently, are treated less favorably. At times, expectations of bribes rise to the level of extortion."

De blote bewering van gratis levensnoodzakelijke medicatie wordt hiermee dan ook volkomen ontkracht.

Wat betreft de (uiterst gebrekkige) toegang van Roma tot (levensnoodzakelijke) medische gezondheidszorg in Servië (aldus zowel wat betreft de heer Z. als mevrouw M.D.) beperkt verweerder zich enkel en alleenlijk andermaal (net als identiek bij de vorige weigeringsbeslissing zoals verbroken per arrest van 27 augustus 2014) tot de algemeenheid dat de Europese Commissie in een Vooruitgangsrapport van 14 oktober 2009 meldt dat het Servische ministerie voor mensenrechten en minderhedenrechten de Servische administratie "bewust heeft gemaakt van de internationale verplichtingen op het gebied van mensenrechten". In maart 2009 zou een wet op verbod van discriminatie zijn aangenomen. Op grond van een verslag van de EU van 2009 poneert verweerder eenvoudigweg dat "de rechten van minderheden over het algemeen worden gerespecteerd." Verweerder 'vergeet' bij diens verwijzen dit EU-verslag klaarblijkelijk te vermelden dat dit verslag tevens meldt (en dit zelfs als conclusie wat betreft punt 2.2 Human Rights and the protection of minorities):

"The Roma population continues to endure very difficult living conditions and frequent discrimination, particularly regarding access to education, social protection, health care, employment and adequate housing."

(European Union : European Commission, Commission Staff Working Document : Serbia 2009 Progress Report, 14 October 2009, p. 19 - bovenstaande zelfs als conclusie van het punt 2.2, net voor het aanvatten van punt '2.3 Regional issues and international obligations')

De blote beweringen van verweerder komen ook op dit punt hoegenaamd niet overeen met de werkelijkheid ter plaatse, waar verweerder evident wel degelijk van op de hoogte is.

"In Serbia, NGOs have found that harassment of Roma patients by medical personnel is one of the main reasons that an estimated 13% of Roma avoid health care centers if they can. Overall, negative attitudes toward Roma, as expressed in health care settings, lead many Roma to distrust state institutions more broadly, not only deterring them from accessing the health care system but compounding their social marginalization.

(...)

Many Roma patients, including pregnant women, also report being pushed and slapped by health care professionals. Roma-centered NGOs contend that such hostile and humiliating treatment often discourages Roma patients from exercising their right to health and from visiting health care centers until their medical conditions have become very serious.

(...)

In all three focus countries, Roma are systematically denied access to health services. In some cases, doctors refuse to add Roma patients to GP lists or to make house calls in Roma settlements even in emergency situations.

(...)

Roma women are particularly vulnerable to the denial of access to health care.”

(Roma Health Rights in Macedonia, Romania and Serbia. A baseline for Legal Advocacy, June 2013, www.opensocietyfoundations.org, p. 10-11)

Ook de meest recente verslagen van het ERRC (European Roma Rights Centre) bevestigen bovenstaande conclusie (zie stuk 9 in procedure RvV 173.566).

Het kan niet zijn dat artikel 9ter Vw. om politieke redenen door de Staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken verwordt tot een lege doos, waardoor enkel en alleenlijk een tijdelijk verblijfsstatuut wordt afgeleverd aan enkel diegene die binnen de drie maanden zal sterven. In een ontluisterende reportage van KNACK magazine van 20.05.2015 wordt door ex-arts-adviseur van DVZ Dr. M. Ingelbrecht hieromtrent wel degelijk uit de biecht geklapt dat enkel mits criterium “doodgaan binnen de drie maanden” een positief advies door de arts-adviseur mocht worden afgeleverd !?! (www.knack.be)

Dergelijk beleid is een overheidsdienst onwaardig en manifest strijdig met artikel 9ter Vw. en artikel 3 EVRM, hetgeen beiden wettelijke bepalingen zijn waardoor de Staatssecretaris en de DVZ wel degelijk ook gebonden is.

Niet alleen de beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke medische zorg wordt aldus niet aangetoond door verweerder (zie supra), de Disclaimer bij de onder het punt “beschikbaarheid van zorg en opvolging in het land van herkomst” gebruikte informatie van het Med-COI project stelt zelfs expliciet dat de verstrekte informatie is beperkt tot beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst echter zonder op enige wijze informatie te verstrekken over de toegankelijkheid van de behandeling (zie advies arts-adviseur dd. 30.04.2015, voetnoot 1).

Naast de problematische beschikbaarheid, dewelke in casu hoegenaamd niet afdoende is aangetoond (zie supra) blijkt ook de toegankelijkheid – ten zeerste voor verzoekers die tot de Roma minderheid behoren – hoegenaamd niet aangetoond, alwaar verweerder zich inzake mogelijke toegankelijkheid louter wegsteekt achter (oude/gedateerde) blote beweringen van Servische overheidsinstanties en (incorrect/onvolledig) geciteerde oude EU-verslagen (zie supra).

Alwaar noch de beschikbaarheid, noch de toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke zorgen voor verzoekers worden aangetoond (waarvan wel degelijk de DVZ de bewijslast draagt), terwijl vaststaat dat verzoekers lijden aan een ernstige aandoening met reëel risico voor hun leven of fysieke integriteit bij gebreke aan adequate behandeling, dient een schending van artikel 9ter Vw en artikel 3 EVRM in samenlezing met de materiële motivatieplicht alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel te worden weerhouden bij gedwongen terugleiding naar Servië in uitvoering van enig BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”.

2.2.4.2. Verzoekers beroepen zich uitsluitend op hun medische toestand en de bij de Raad hangende beroepen tegen de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 20 mei 2015 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard. De Raad heeft inmiddels bij arrest nr 148 777 van 29 juni 2015 de vordering tot schorsing verworpen. Daarin werd geconcludeerd dat de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 30 april 2015 rekening hielden met alle stukken neergelegd door verzoekers. Dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek voerde naar de behandelmogelijkheden en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst en rekening hield met de medische situatie van elk van de leden van het gezin. Uit dit arrest blijkt ook dat

“Uit het medische advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen de medische aandoening van verzoekers heeft onderzocht, doch ook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, met name Servië. De ambtenaar-geneesheer is tot het besluit gekomen dat hoewel de aandoening kan worden beschouwd

als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker indien die aandoening niet adequaat behandeld wordt, de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien die behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Servië.(...) Met hun betoog over de algehele situatie van de Roma in Servië en hun marginalisering gaan zij kennelijk voorbij aan de overwegingen van de ambtenaar-geneesheer in het advies van 30 april 2015. Uit dit advies blijkt immers dat de verplichte ziekteverzekering gratis is voor sociaal kwetsbare personen en dat personen met weinig inkomsten helemaal niets moeten betalen in de kosten van de zorgen. Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkonbekwaamheid. Verzoekers hebben geen nood aan mantelzorg.

2.3.10. Zoals duidelijk blijkt worden de ingeroepen medische problemen niet geminimaliseerd maar werd niettemin beslist dat dit geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling precies gelet op het gegeven dat er in Servië een medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn. Tevens werden de in het verzoekschrift geciteerde medische getuigschriften gezien de vele aanvragen en de vernietigingen van de Raad meerdere keren geëvalueerd en werd thans wel uitdrukkelijk gesteld waar de behandeling te volgen is en waar de medicatie beschikbaar is. Het volstaat dat het bestuur vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekers redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeven waar zij een behandeling kunnen verkrijgen.

2.3.11. Voorts kan nog worden toegevoegd dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar of beter is met het zorgsysteem dat in België bestaat. Het volstaat het dat medicatie en zorg aanwezig is en het feit of deze medicatie niet eenvoudig kan verkregen worden door de betrokkene is geen reden om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft bovendien reeds geoordeeld dat een 'eventualiteit van mindere behandelingen' (in de zin van minder kwalitatieve medische zorgen in vergelijking met een ander land, bijvoorbeeld België), wegens een instabiele conjunctuur in een land, op zich, niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). De Raad wijst op het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische redenen, op zich, evenmin doorslaggevende elementen zijn in de beoordelingen ter zake van het EHRM (Zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing)). Ten slotte kunnen de door verzoekende partijen aangebrachte niet tot een andere conclusie leiden. Immers, ook indien geneeskundige zorg beter of sneller zou worden verkregen indien het verplegend personeel extra wordt betaald zoals volgens de studie van Open society Foundation het geval zou zijn, dan nog kan dit niet beletten dat geenszins wordt aangetoond medische zorg niet beschikbaar en toegankelijk is voor de Roma (of arme Serviërs). Evenmin wordt aangetoond dat verzoekers die inmiddels bekend zijn met medische zorgverstrekking zich bij hun terugkeer naar Servië niet kunnen kenbaar maken aan de medische diensten die in de bestreden beslissing worden opgesomd, noch de medicatie kunnen halen die wordt voorgeschreven en beschikbaar is in de verschillende apotheken. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat verzoekster zelf haar behandeling CPAP weigerde.

2.3.10. Zoals duidelijk blijkt worden de ingeroepen medische problemen niet geminimaliseerd maar werd niettemin beslist dat dit geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling precies gelet op het gegeven dat er in Servië een medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn. Tevens werden de in het verzoekschrift geciteerde medische getuigschriften gezien de vele aanvragen en de vernietigingen van de Raad meerdere keren geëvalueerd en werd thans wel uitdrukkelijk gesteld waar de behandeling te volgen is en waar de medicatie beschikbaar is. Het volstaat dat het bestuur vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekers redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeven waar zij een behandeling kunnen verkrijgen”.

2.2.4.3. Het volstaat dat het bestuur vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekers redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar zij een behandeling kan verkrijgen.

2.2.4.4. Voorts kan nog worden toegevoegd dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar of beter is met het zorgsysteem dat in België bestaat. Het volstaat dat medicatie en zorg aanwezig is en het feit of deze medicatie niet eenvoudig kan verkregen worden door de betrokkene is geen reden om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft bovendien reeds geoordeeld dat een 'eventualiteit van mindere behandelingen' (in de zin van minder kwalitatieve medische zorgen in vergelijking met een ander land, bijvoorbeeld België), wegens een instabiele conjunctuur in een land, op zich, niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). De Raad wijst op het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische redenen, op zich, evenmin doorslaggevende elementen zijn in de beoordelingen ter zake van het EHRM (Zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing)). Ten slotte kunnen de door verzoekende partijen aangebrachte informatie niet tot een andere conclusie leiden. Immers, ook indien geneeskundige zorg beter of sneller zou worden verkregen wanneer het verplegend personeel extra wordt betaald zoals volgens de studie van Open society Foundation het geval zou zijn, dan nog kan dit niet beletten dat geenszins wordt aangetoond medische zorg niet beschikbaar en toegankelijk is voor de Roma (of arme Serviërs). Evenmin wordt aangetoond dat verzoekers die inmiddels bekend zijn met medische zorgverstrekking zich bij hun terugkeer naar Servië niet kunnen kenbaar maken aan de medische diensten die in de bestreden beslissing worden opgesomd, noch de medicatie kunnen halen die wordt voorgeschreven en beschikbaar is in de verschillende apotheken. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat verzoekster zelf haar behandeling CPAP weigerde.

2.2.4.5. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten de verzoekers aldus aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekers tonen mits het herhalen van hun grieven niet aan dat zij geen toegang hebben tot de nodige medische zorgen en omkadering bij een terugkeer naar Servië.

2.2.4.6. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.4.7. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelen en middelonderdelen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

2.3.1. Verzoekers stellen als volgt: *“De ernstige middelen dat de schorsing van de aangevochten akten (voor beide echtgenoten) verantwoorden, worden hierboven uiteengezet.*

Bij effectieve uitvoering van de bestreden akten, zullen verzoekers manifest een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplopen.

Bij uitvoering van de bestreden beslissing zullen verzoekers immers worden teruggeleid naar Servië, waarbij hun strikte medische opvolging onderbroken wordt, terwijl de vereiste zorg op heden aldaar duidelijk onvoldoende/niet en toegankelijk/beschikbaar is. Minstens slaagt verweerder er op heden niet in om het tegendeel aan te tonen, zodat een schending van artikel 3 EVRM, artikel 19, lid 2 Handvest en artikel 37 Handvest zich voordoet.

Dit risico is des te meer uitgesproken nu de arts-adviseur van de DVZ zelf toegeeft voor beide verzoekers dat zij lijden aan een aandoening dewelke kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit indien niet adequaat behandeld (stuk 9a en 9b).

Door uitvoering van de bestreden beslissing en dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten zouden verzoekers dan ook worden blootgesteld aan een potentiële onmenselijke of vernederende behandeling, wat een potentiële inbreuk op artikel 3 EVRM uitmaakt, terwijl hen op deze wijze onmiddellijk ook elk deugdelijk en dienstig ernstig rechtsmiddel wordt ontnomen, hetgeen ten stelligste een inbreuk uitmaakt op artikel 13 EVRM en artikel 47 Handvest.

Immers bij gebreke aan schorsing en aldus terugleiding naar Servië, zal hun gegrond beroep alsnog komen te vervallen “zonder belang” zodat verzoekers alsdan nimmer een deugdelijk beroep ten gronde ter beschikking was, hetgeen ontegensprekelijk op uiterst gespannen voet staat met de rechtspraak van het HvJ in de arresten M'Bodj en Abdida van 18 december 2014 alsook artikel 13 EVRM en artikel 47 Handvest.

Eén en ander maakt dan ook onmiskenbaar een actueel en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers uit.

Het dient benadrukt dat naast de bevelen van 22 juni 2015 (waarvan schorsing in UDN wordt verzocht per afzonderlijk verzoek) en de bevelen van 20 mei 2015 (waarvan middels huidig verzoekschrift schorsing wordt verzocht) er géén andere rechtsgeldig openstaande bevelen bestaan t.a.v. verzoekers. Alwaar verweerder op een gegeven moment melding maakt van een bevel van 10 januari 2006 dient benadrukt dat n.a.v. het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen van 31 maart 2009 er wel degelijk op 7 oktober 2009 een attest van immatriculatie werd afgeleverd aan verzoeker. Aldus legaal verblijf sedert 7 oktober 2009 verzet zich ten stelligste tegen eventuele rechtsgeldigheid van welkdanig eerder in ilo tempore ooit afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten (ofte beslissing tot verwijdering) betreft overeenkomstig art. 1, 6° Vw. een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Het is duidelijk dat zulks niet langer van toepassing is op een vreemdeling dewelke in het kader van art. 9ter Vw. een attest van immatriculatie wordt afgeleverd.

Bijgevolg zijn er enkel dienstig de bevelen zoals ter kennis gesteld op 20 mei 2015 (voorwerp van huidig verzoek tot dringende voorlopige maatregelen) en de bevelen van 22 juni 2015 (voorwerp van een afzonderlijk verzoek tot schorsing bij UDN – stuk 5).

Hierbij dient benadrukt dat een mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende is (RvS 100.400, 26 oktober 2001)”.

2.3.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 en 13 van het EVRM. Het door verzoekers beschreven nadeel is identiek aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Zoals aldaar uiteengezet, hebben verzoekers op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Bijgevolg volstaat de

vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

2.3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juni 2015 door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S.PIETERCIL

K. DECLERCK